

Forfatter: Bang, Herman Joachim

Titel: BREV TIL: Nansen, Peter FRA: Bang, Herman Joachim (1885-09-20)

Citation: Bang, Herman Joachim: "BREV TIL: Nansen, Peter FRA: Bang, Herman Joachim (1885-09-20)", i *Herman Bangs Vandreaar - fortalt i breve til Peter Nansen*, Henrik Koppels Forlag, s. 144. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002301769-000-shoot-L0023017690000027.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Herman Bangs Vandreaar - fortalt i breve til Peter Nansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Itter. Lørdag [20/9 1885].

Kære Don. Tak for Numrene. Jeg læste Bladene paa en Bjergfart inat, og jeg lod de læste Numre flagre ud over Tyrols Alper. Vi var 7000 Fod over Havet — saa høiere er den høieste Oplysnings vidunderlige Lampe vel aldrig naaet. Tak for den overordenlig smigrende Plads, som du gav min Artikel II¹ — meget velskrevne Artikler, forstaar sig, men dog, entre nous, mest for Sverig, da jeg i Danmark har sagt alle de Ting, maaske ikke saa samlet kun, men enfin, Folk finder dem jo gode — men jeg beder dig dog og meget bestemt for Fremtiden at angive »G.H.T.« som Kilde. Jeg gaar overfor dig til det yderste af Indrømmelser. Gaa du saa heller ikke videre — hvad? —, end du ved, jeg ønsker. s. 145 Med min Artikel om Ida var jeg tilfreds. Den var paa sine Steder veltalende i sin Stil, som paa den Maade kun jeg kan være det Det vil sige, at der fandtes fire-fem Steder med en stolt, cæsarisk Rytme, som vuggede paa sine klingende Ord en ikke altfor dum Tanke.

Med to Ting var jeg utilfreds. Haanskheden overfor Fredensborg¹ — den er ufornuftig — og Tausheden om Cirkus². Dybest smertede det siste mig.

Naa, men det var alt ikke det, jeg vilde fortælle.

I Sverig sætter mine »Aforismer« de mest ondartede Lus i Peltsene. Der er imidlertid disse Breve nødvendige, og jeg er den eneste, som kunde skrive dem. Thi hvem Fanden bryder sig ellers om Sverig?

Enfin — første Salve arriverer fra G. af G.³, som efter at have læst Stumpen om sin Journalistik — bittert opsiger mig Huldskab og Tro. s. 146 Jeg har faret med Usandhed. »Han har i Virkeligheden skrevet meget lidt i Pressen« — og naar »han ikke har skrevet, er Grunden dertil en eiendommelig: han har ladet sig advare ved visse Artikler underskrevet H.B. og Herman Bang, Artikler, som ikke blot kompromitterede en Forfatter, men — (0, dybe Skræk) en hvilken som helst Journalist«.

Det skrev denne Mand. Iøvrigt var Brevet — dette var jo kun Vennens Værdsættelse af min literære Betydning — smertelig fyldt af personlige Spidser og Uartigheder. Jeg returnerede dette Aktstykke med nogle Linier, som min Harme maaske udstyrede med en vis Værdighed. Mit Værd som Journalist og Dommen over det — er mig jo saa revnende ligegyldigt, men som Menneske synes jeg G. af G. havde Grund til ikke strax at stene mig.

Paa Tirsdag reiser jeg til Berlin, hvor jeg bliver et Par Dage. Derfra maaske hjem.

De første Dages Tid, da jeg indsaa, at »Fædra« igen var paa Grund, gjorde det mig meget ondt. Jeg tror saa vist, at der nu er en stor Rolle, tre spillelige ditto og et virkningsfuldt Theaterstykke kommet ud deraf. En vis Regissørdygtighed hviler nu over Vandene og forgylder dem. Med s. 147 en stor Skuespillerinde vil en Direktør gøre et Kup. Og jeg fatter ikke, at dette ikke bliver forstaaet. Om Kunstværdi kan der kun være Tale i anden Akt og siste Akts Scene med Karl. Efter at jeg har gjort denne Sjæl mindre dydig tilsist, har jeg faaet en vanvittig Lyst efter at spille. Send, beder jeg, Stykket til Afskriver i tre Exemplarer, thi maaske dog Josephson vil spille det med »Ida«. Meget begærlig er jeg efter at vide, hvordan du har fundet »la diva Ida«. Men den Nysgerrighed maa jeg vist tæmme, for du med dit »Schreibe bald« er lidt sen i Vendingen.

Bjergfarten var vidunderlig. Natfart paa Muldyr — Gletschere i Maanelys — naa — alt det interesserer dig jo mindre end at nikke til »Hesten«, saa jeg vil forskaane dig.

Menter-Turnéen¹ slutter den 26. i Stockholm — det hele er kun en Geschichte paa fire Uger. Efter det tror jeg, jeg tager til Paris og Firenze og kommer hjem til Juleaften, hvor du er indbudt. Jeg vil til Italien nu. Alt dette kender man — Tyskland, Norden — store Byer og mindre Byer. Italiens Bjerge har andre Linier, Himlen er klarere — nuvel lad mig da forsøge s. 148 Italien. Saasnart jeg kommer hjem nu, reiser jeg paa Landet for at blive færdig med min Bog¹. En Novелlette deraf vil gøre megen Lykke. Petersborg-Silhuetterne bringer mig i Armene paa den vilde Fortvivlelse. Det er ret skralt. Naar jeg blot havde Ro til »Bernhard Hoff«² — men i Paris og Firenze skal jeg arbeide mægtigt paa den Mand. Gid det saa kunde være min siste Bog. Hamlet, Hertugen af Septmonts er skrevet.

Det med Nilssons³ mange Hyl ængster mig lidt. For otte Aar siden — nei — min Sandten — ni skrev alle Bladene, hun var gammel — naa, vi bliver jo alle yngre med Aarene.

Hils Hvalpen.
Din
Herman.